

“CREC QUE AVUI NO POT NEGAR NINGÚ, ENS VOTI O NO, QUE QUI MÉS S’HA BELLUGAT EN AQUEST PAÍS PER L’ESTAT CATALÀ SOM NOSALTRES”

→ ho hem patit en les nostres pròpies carns. Ara en tenim l’evidència amb aquestes converses entre Jorge Fernández Díaz i Daniel de Alfonso. I això és la punta de l’iceberg. Hi ha hagut molta més guerra bruta que no pas això que s’ha conegut ara. El que passa és que quan l’Estat actua d’aquesta manera, a Catalunya, com moltes vegades passa, hi ha gent que s’ho agafa, tot això, amb paper de fumar. I que fan de llepafils i es pensen que no és muntatge de l’Estat contra determinada gent de Catalunya, sinó que és que hi ha molta cosa real i que l’Estat simplement se n’aprofita una mica. Crec que en aquest cas l’Estat ha actuat d’una manera molt contundent, molt barroera, molt brutal, amb una premeditació molt gran per intentar enfonsar allò que ells consideren que cal destruir. Allò que cal destruir no és la CUP. La CUP no els fa ni pessigolles. Allò que cal destruir no és sobretot Esquerra Republicana, que els fa una mica més de pessigolles que la CUP, però no gaires més. Allò que cal destruir és el que representa Convergència. Classes mitjanes, gent diguem-ne d’ordre, gent que té la cultura del treball i de l’esforç com a ADN personal. Que poden portar la independència d’un país, que són perseverants i que s’ho creuen de debò.

—El sorprèn la reacció del president Mariano Rajoy quan es van fer públiques aquestes converses d’apuntar només al responsable de la gravació i no al contingut?

—Estem en la societat de l’estètica, del *postureo*, i per això no s’analitza la causa i la realitat, sinó simplement l’aparença. No és important qui va gravar això. Això és un detall, una anècdota. És important què van dir i, sobretot, què va dir el ministre, no Daniel de Alfonso. El ministre, que tenia tot el poder a la seva mà. El poder de la policia, de la guàrdia civil, el poder d’influir sobre la Fiscalia, com ell mateix reconeixia, sobre els mitjans de comunicació, com ell mateix presumia... Aquest és el fons de la qüestió. I davant d’això aquest home no compareix ni en un Par-

lament. No és que no plegui, no, que no cal dir que no plega, és que no compareix ni al Parlament. I no passa res.

—Es creu Rajoy quan diu que ell no en sabia res?

—No. Crec que l’Operació Catalunya és una operació que en últim terme estava, no només emparada, sinó dirigida des de La Moncloa. En aquest cas, Mister X existeix.

—N’ha pogut parlar amb ell personalment?

—Amb Rajoy?

—Sí.

—No, perquè no tenim contacte. Però ho negaria si li ho comentés. Em diria que ell no hi ha tingut res a veure. I jo no m’ho creuria.

—Abans hi havia una sèrie d’empresaris, petits, mitjans i grans, que s’identificaven amb Convergència. Aquestes identificacions han minvat des que l’Estat l’ha mamprès contra Convergència?

—Els suports electorals a Convergència han minvat. Això és evident. I jo crec que vénen una mica de tot arreu...

—Però em referesc a persones concretes intimidades per l’ofensiva de l’Estat.

—[Dubta i s’hi repensa]... Potser sí. No dic que no. Però tampoc això és el més significatiu, perquè, si Convergència o el que significa Convergència hagués perdut el suport puntual d’algunes persones influents, tampoc seria cap drama. El problema ve quan es perden suports populars. I efectivament n’ha perdut, de suports populars, se l’ha jugada molt, li ha tocat governar uns anys complicadíssims, ens ha caigut tot a sobre, tot de cop, pràcticament. Això ens ha desgastat. Ara, en el moment en què Convergència es desgasta trau gairebé els mateixos diputats que Esquerra Republicana en el Congrés i queda no gaire lluny dels que trau Podemos. Quan Convergència estava forta i hi havia eleccions espanyoles quedava molt lluny del PSC. Ells van arribar a traure’n 25 i nosaltres, 10. Ara la diferència és de 8 a 12. En el nostre pitjor moment en

tenim 8, quan Esquerra Republicana en els seus millors moments n’ha tingut 9. I dic Esquerra perquè són dins l’àmbit sobiranista. El que vull dir amb això és que en els pitjors moments Convergència té una base a nivell de país que altres tenen en els seus millors moments. I això ens dóna una fortalesa gran per intentar, amb totes les conseqüències, recompondre a fons aquest espai. Crec que ho podem fer. No recuperarem l’hegemonia que vam tenir en els anys 80 i 90, perquè ara això no és realista, però sí que podem ser el partit que assumeixi el liderat del projecte sobiranista català.

—Se sent decebut perquè hi ha molta gent que els ha deixat de votar i no li reconeixen a vostè tot el que ha fet per tirar endavant aquest procés?

—No, decebut, no. No, perquè si en política busques l’agraïment o l’aplau-diment, acabes frustrat de segur. Has d’actuar d’acord amb les teves conviccions, has de defensar el teu projecte, tirar endavant i esperar que en algun moment el pas del temps resitui les coses. Crec

